

Arrest

nr. 221 314 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GOEDHUYS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Tadzjiek te zijn, afkomstig uit De Hamza, district Khwaja Umari in de provincie Ghazni (Afghanistan). U zou daar altijd blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Zo werden uw vader en broer beiden gedood door de taliban, waarop de dorpelingen ontdekten dat zij voor het leger werkten. U had in uw dorp echter een eigen taekwondoclub en nadat er binnen uw club een dispuut was ontstaan tussen twee jongens, werd u eveneens door de taliban gevisieerd. Zij vermoedden immers dat u ook voor de regering werkte en werd door hen aangevallen. U verbleef ongeveer één week in het ziekenhuis, maar keerde daarop terug naar huis. De taliban zou daarop naar uw woning komen, maar werden door uw moeder wandelen gestuurd. U besloot dat het veiliger was om het land te verlaten, waarop u nog dezelfde nacht met de brommer van uw oom het dorp ontvluchtte. U zou daarop

in 1394 (2015 volgens de Gregoriaanse kalender) Afghanistan verlaten en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 17 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een taskara (identiteitsbewijs) op uw naam, twee medische attesten, vier certificaten van uw taekwondoactiviteiten, een spiekbriefje en de enveloppe waarmee uw documenten werden verstuurd. U legde ook kopieën neer van de twee badges van uw broer, twee certificaten van zijn training, foto's van uw broer, foto's van uzelf en een document van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 25 oktober 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neerleg ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 april 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al konden uw verklaringen omtrent dit document allerm minst overtuigen. Zo werd u gepolst naar de inhoud van uw eerste en enige identiteitsbewijs, waarop u vreemd genoeg aangaf de inhoud van dit stuk niet kennen, aangezien u het nooit zou hebben gelezen. U werd verder gevraagd naar uw leeftijd, waarop u aangaf 22 jaar oud te zijn, echter wanneer u werd gepolst naar uw geboortedatum moest u het antwoord schuldig blijven. U had zelfs geen idee in welk jaar u werd geboren, noch leek u te weten welke leeftijd op uw identiteitsbewijs staat vermeld (Gehoorverslag CGVS, d.d. 25 oktober 2017, p. 4). Dat u zou aangeven hier nooit bij te hebben stilgestaan is opmerkelijk (CGVS, p. 5). U had geen idee in welk jaar u uw taskara zou hebben ontvangen, noch wist u wie het districtshoofd was verantwoordelijk voor de ondertekening ervan (CGVS, p. 18-19). Dient nog te worden opgemerkt dat uw taskara er ondanks zijn lange staat van dienst er bijzonder goed bewaard uit ziet. In ieder geval, de vaststelling dat uit de vertaling van uw taskara blijkt dat deze zou zijn afgestempeld in 1383, terwijl die zou zijn afgegeven in 1380 ondermijnt dan ook de authenticiteit van dit stuk compleet (CGVS, p. 22). Het ontbreken van een geldig identiteitsbewijs, gepaard met geloofwaardige verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede heeft u het CGVS eveneens geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni, en wel om volgende redenen.

Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit Khwaja Umari en werd gevraagd naar mogelijke andere benamingen voor uw district. U beweerde echter dat uw

district al lang deze naam zou dragen en meende zelfs dat uw district nooit een andere naam zou hebben gehad. Op de vraag bij welk district uw eigenste district vroeger zou hebben gehoord, moest u verder het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Khwaja Umari bestaat echter pas sinds 2005, nadat het afscheurde van Bahrami Shahid. U beweerde verder foutief dat het districtscenter in Tormai zou liggen, terwijl het eigenlijk gewoon het dorp Khwaja Umari blijkt te zijn (CGVS, p. 7). In ieder geval, u werd gepolst naar de districten die aan het uwe zouden grenzen, waarop u er slechts één correct kon benoemen, namelijk Ghazni-stad. U beweerde verder foutief dat Andar, Nawur en Qarabagh aan uw district grenzen en bleek te zijn vergeten dat onder meer Rashidan, Khogyani (Wali Muhammadi Shahid) en Zana Khan aan uw district grenzen. U beweerde verder correct dat de provincie Wardak aan uw eigen district zou grenzen, maar gepolst naar welk district dat dan wel zou zijn, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven. Wat er ook van zij, u werd verder algemeen gevraagd naar andere districten in uw eigenste provincie, ongeacht hun ligging, en slaagde er slechts in om er acht van de negentien correct te benoemen. Gevraagd naar de districtscentra van de districten die u dan wel kon benoemen bleek u hier echter niet van op de hoogte te zijn. U had zelfs geen idee wat Zana Khan of Wali Muhammadi Shahid zouden zijn, nochtans aangrenzende districten. U werd verder gevraagd naar de provincies die zouden grenzen aan Ghazni waarop u er amper vijf correct kon benoemen, foutief beweerde dat Khost aan Ghazni grensde en Logar, Bamiyan en Uruzgan zelfs helemaal vergat (CGVS, p. 7-9). U slaagde er verder niet in om meer dan één school in uw ganse district te benoemen (CGVS, p. 11) en wanneer u werd gepolst naar wanneer de schoolvakantie in uw regio zou vallen bleek u zich hier niet van bewust. U had er zelfs geen weet van wanneer de zomer- of wintermaanden vielen (CGVS, p. 12). Een dergelijke beperkte geografische valt geenszins te rijmen met uw bewering uw ganse leven in de regio te hebben gewoond.

Verder bleek u ook weinig op de hoogte van prominenten en belangrijke gebeurtenissen uit uw regio. Zo bleek u nog, zij het bij benadering, correct te kunnen situeren wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan zouden zijn geweest, echter wanneer gevraagd waar de mensen in uw district gingen stemmen kon u niets anders aangeven dan "in scholen en moskeeën", zonder dat u deze bij naam kon noemen. U kon verder geen politieke partijen benoemen en behalve ene "Darwesh" geen enkele politieke leiders uit de provincie Ghazni bij naam noemen (CGVS, p. 15). U kon verder correct het huidige districtshoofd en de provinciegouverneur bij naam noemen, al leek u wel niet te weten sinds wanneer deze aan de macht waren, noch wist u waarom zij van positie wisselden. Zo ook kon u nog voormalige provinciegouverneurs bij naam noemen, echter gevraagd naar verdere informatie omtrent deze persoon kon u hier helemaal niets over vertellen. Dat u deze dan wel bij naam zou kennen, doch het u telkens aan verdere informatie zou ontbreken wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Dat zo'n kennis zelden volledig kan zijn bleek ook uit uw verdere verklaringen. Zo ook wist u wie de burgemeester van Ghazni was, doch wist u niet sinds wanneer, noch kon u hier één iets over vertellen (CGVS, p. 16-17). U werd tenslotte gevraagd naar de leider van de Taliban in Ghazni, waarop u aangaf dit niet te weten. U vernoemde ene Ubis, maar leek over hem niets anders te kunnen vertellen dan: "Hij is gevaarlijk. Ik weet het niet. Maar hij doodde velen". U had verder geen weet van de aanwezigheid van Daesh in de provincie Ghazni, noch kon u recente incidenten voor uw vertrek vernoemen. Zo haalde u enkel een aanslag op Mohammad Hadi aan, maar kon u voor de rest niets anders vermelden dan: "elke dag wordt er gevochten". Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn en slechts uiterst oppervlakkige kennis leek te bezitten is opmerkelijk en doet bovenal vermoeden dat u uw beweerde regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. De kennis die u dan wel lijkt te bezitten bleek dan weer bijzonder oppervlakkig en wijst dan ook op een zeker ingestudeerd karakter ervan. Het CGVS wenst in deze nog toe te voegen dat u voorafgaand aan het gehoor betrappt werd met een handgeschreven stratenplan van de stad Ghazni naar uw dorp, met een aantal courante oriëntatiepunten vermeld. De verschuiving al was u van plan dit stratenplan later nog neer te leggen kan allesbehalve overtuigen. U deed er immers alles aan dit ten aanzien van het CGVS verborgen te houden (CGVS, p. 2). Dat u een dergelijk spiekbrieftje zou gebruiken is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en sterkt bovenstaande vermoedens.

Ten derde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...). U had verder geen idee wanneer exact u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 14), noch kon u aangeven waar u de grens tussen Afghanistan en Pakistan zou zijn overgestoken. U wist bij uitbreiding geen enkele plek te benoemen die u in Pakistan zou passeren en kon ook de grensovergang met Iran niet beter benoemen dan "Zabul". Wat dat was, wist u echter niet. Gevraagd naar plaatsen die u in Iran zou passeren merkte u enkel op Teheran te kunnen benoemen, daar u met de auto reed. Echter, langs welke kant van de weg men dan in Iran zou rijden bleek u niet te weten (CGVS, p. 28). Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert. Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8).

Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u niemand te kennen in Kabul of andere grote steden in Afghanistan (CGVS, p. 10, 29), echter blijkt uit uw profiel op FB dat u een groot aantal kennissen, vrienden en/of familie in (onder andere) Kabul lijkt te hebben. U werd gewezen op een aantal van uw vrienden, die allen een link hebben met Kabul, waarop u niets meer zou verklaren dan dat u hen niet kent (CGVS, p. 30-31). Zo ook beweerde u een zekere "Princess K. (...)" niet te kennen. Het is dan ook uiterst bevreemdend vast te stellen dat u, net als haar, meermaals en bijzonder frequent blijkt te converseren via FB. De verschoning al zou u dit enkel doen om 'comments' terug te krijgen kan hoe dan ook niet overtuigen. Het is immers niet duidelijk waarom deze persoon zelfs zou vermelden dat zij u zou missen, mocht u haar daadwerkelijk niet kennen. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u deze persoon wel degelijk beter kent dan u wenst te laten uitschijnen en zij meer dan waarschijnlijk familie van u zou zijn. Dat u ten aanzien van de DVZ niet vermeldde een zus te hebben, doch ten aanzien van het CGVS plots wel een zus leek te hebben, doet dan ook vermoeden dat u liever geen zicht wenst te geven op uw familiale situatie (CGVS, p. 6). Dient nog te worden vermeld dat op uw profiel eveneens een foto werd teruggevonden waarop een nummerplaat zichtbaar is en duidelijk de letters KBL, voor de stad Kabul, waar te nemen zijn (CGVS, p. 30-32). Het lijkt er dan ook op dat u zowel direct als indirect een sterkere band hebt met de stad Kabul dan u wenst mee te delen. U werd meermaals gewezen op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, maar bleef desondanks volharden.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfsplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. U beweerde dat uw broer aangesloten was bij de politie, echter konden uw verklaringen hierover niet overtuigen (CGVS, p. 19). Zo werd u gevraagd om iets te vertellen over uw broers job, waarop u niets anders aangaf dan: "Mijn broer werkte voor de politie". U werd gevraagd naar verdere informatie, maar geraakte nooit verder dan algemene en vage stellingen. U werd meermaals gevraagd naar verdere informatie, maar gaf aan eigenlijk niet veel te weten: "hij gaf me niet veel info, hij vertelde me niet over zijn job". U werd gevraagd wat u dan wel zou weten, waarop u niets anders kon aangeven dan "hij werkte voor de politie en zijn uniform werd veranderd, eerst politie van public order", hetgeen bijzonder vaag is. Dat u hierover eigenlijk niets meer zou kunnen vertellen is eigenlijk niet ernstig. U wist niet sinds wanneer exact uw broer bij de politie was, had geen idee wanneer hij zijn training startte, waar exact hij zijn training kreeg, welke rang hij had, wie zijn overste was, op welke basissen hij verbleef noch bij welke divisie hij hoorde. U had geen idee wat ANCOP zou betekenen, nochtans zichtbaar op deze documenten. U legde evenwel twee originele certificaten van zijn training neer, al wist u niet waar hij die training kreeg, wanneer hij afstudeerde, wie hem trainde of zelfs wat hij leerde. Dat u dan ook nog eens zou verklaren niet eens deze certificaten te hebben doorgenomen ondermijnt de waarde ervan dan ook ernstig. De verschoning dat uw broer toch niet meer leeft en u dus niet weet waarom u het nog zou moeten lezen, is eigenlijk niet serieus. U legde daarnaast ook twee kopieën van kaarten van uw broer neer, al kunnen dergelijke kopieën altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk waardoor hun authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. In ieder geval, dat u ook niet eens op de hoogte leek van de inhoud ervan, ondermijnt de authenticiteit ervan enkel verder (CGVS, p. 21-23). Verder beweerde u ook dat uw vader aangesloten was bij het leger, al konden ook deze verklaringen niet overtuigen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor nooit zou hebben vermeld dat uw vader aangesloten was bij het leger en u ook mede hierdoor problemen kende (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). U gewezen op dit frappante hiaat, gaf u enkel weinig afdoend aan dat u het kort moest houden tijdens het gehoor met de DVZ (CGVS, p. 25). Wat er ook van zij, u legde ter staving van uw vaders werk slechts een kopie neer van zijn 'military services' kaart en kan aan dergelijke kopieën geen bewijswaarde worden toegekend. Dat u evenmin op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze kaart, ondermijnt de authenticiteit ervan enkel verder. Dat u daarbovenop zou verklaren dat u eigenlijk helemaal niets zou weten van uw vader werk, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook compleet (CGVS, p. 26).

In ieder geval, gevraagd naar de problemen die u zou hebben gekend, merkte u op dat zowel uw vader als uw broer door de taliban om het leven werden gebracht. Vreemd genoeg had u tijdens het gehoor bij de DVZ niet eens laten vallen dat uw vader werd vermoord (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat meer is, u had toen enkel vermeld dat uw vader verdwenen was, nadat u eerst had opgegeven dat hij nog steeds thuis zou wonen (Verklaring DVZ). U werd gewezen op deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, maar ontkende. Wat er ook van zij, u werd verder gevraagd naar de problemen die u zelf zou hebben gekend

met de taliban, waarop u aangaf dat de taliban jongeren rekruteerde. U werd echter gewezen op het feit dat u ten aanzien van de DVZ nog verwickeld raakte in een dispuut met de taliban wegens uw taekwondoclub, waarop u plots toch weer zou verwijzen naar dit incident. In ieder geval, ook hierover kon u niet overtuigen. Zo verklaarde u problemen te kennen met de taliban nadat één van uw leerlingen gewond raakte tijdens een gevecht. U gevraagd welke verwondingen hij dan wel opliep gaf u aan dat hij gewond raakte aan het been (CGVS, p. 24-26). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat hij gewond geraakte aan zijn hand, hetgeen u ontkende (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U gevraagd wanneer men deze verwondingen zou hebben opgelopen, bleek u de datum niet te kennen en wanneer gevraagd naar de personen die u hadden aangevallen kon u enkel aangeven dat het talib waren "aangezien er talib waren". U voegde daar echter aan toe niet eens te weten wie u had aangevallen. Opmerkelijk, aangezien u ten aanzien van de DVZ nog wist te vermelden dat u werd aangevallen door de vader van één van uw leerlingen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), hetgeen u wederom ontkende. U merkte daarna op dat u na de aanval zeven, acht à negen dagen in het ziekenhuis verbleef en men nadien pas naar uw huis zou komen, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog liet optekenen dat men al vier dagen na de aanval zou zijn langsgesproken (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U had hoe dan ook geen idee wie zou langskomen naar uw woning, noch had u enige documenten ter staving van de problemen die u effectief zou hebben gekend (CGVS, p. 27).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft de eigen foto's die u neerlegde, moet worden opgemerkt dat deze niets toevoegen aan uw dossier, daar het CGVS geen zicht heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden gemaakt. Dergelijke foto's wijzen hoe dan ook geenszins op een langdurig verblijf in de regio, daar deze slechts een momentopname omvatten. Wat betreft de foto's van uw broer moet worden opgemerkt dat aan deze privéfoto's evenmin enige waarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering geen zekerheid bieden over wat wordt afgebeeld. U had bovendien zelf geen idee waar en wanneer deze foto's werden genomen, hetgeen dan ook de waarde ervan ondermijnt (CGVS, p. 21-23). Het CGVS wenst tenslotte nog toe te voegen dat u er geenszins in geslaagd bent uw familieband aannemelijk te maken, waardoor niet eens met zekerheid kan worden gesteld dat dit wel degelijk uw broer betreft. Dat u slechts één foto zou kunnen neerleggen van u en uw broer samen ondermijnt in ieder geval ernstig uw geloofwaardigheid.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde

verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg en relaas. Hoewel u er meermaals op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 31), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en “de gegrondheid en wettigheid van de beslissing”.

Voorafgaand merkt verzoeker op dat hij sedert zijn aankomst in België psychologisch wordt opgevolgd. Hij heeft belangrijke psychologische problemen die ene grote impact hebben op zijn geheugen- en concentratievermogen.

Daarenboven vestigt verzoeker de aandacht op het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België en het gehoor bij het CGVS.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn identiteit. Hij betoogt:

“Overwegende dat tegenpartij acht dat de identiteit van verzoeker niet voldoende wordt aangetoond.

Dat hij nochtans zijn taskara indiende.

Dat de authenticiteit van dit document niet in twijfel wordt getrokken.

Dat gewoon aan verzoeker wordt verweten dat hij zijn precieze geboortedatum niet kent noch de naam van het districtshoofd verantwoordelijk voor de ondertekening ervan.

Dat verzoeker inderdaad erkent dat hij zich zijn geboortedatum niet herinnert omdat hij als gewoonte heeft niet over zijn ouderdom te spreken.

Dat verzoeker inderdaad niet kan lezen noch schrijven en dus zijn identiteitskaart nooit heeft gelezen.

Dat hij dus logischerwijs de persoon niet kan benoemen die voor de handtekening van de identiteitskaart verantwoordelijk is.

Dat verzoeker binnenkort andere documenten zal indienen die zijn identiteit aantonen en die met zijn identiteitskaart zullen overeenstemmen.”

Verder stelt verzoeker omtrent zijn geografische en politieke kennis:

"Dat verzoeker eraan herinnert dat hij nog jong was toen hij de school heeft verlaten en dat hij geen volledige schoolopleiding heeft gehad.

Dat hij trouwens niet kan lezen noch schrijven.

Dat zijn geografische en politieke kennis dus zeer beperkt zijn.

Dat hij nochtans enkele informatie kon geven die door tegenpartij als onjuist werden aangegeven.

Dat hoewel zijn kennis beperkt zijn, niet alleen rekening gehouden moet worden met zijn psychologische toestand, maar ook met zijn zeer laag onderwijsniveau.

Dat gezien verzoeker echter meer interesse had door de sportwereld, hem meer precieze vragen betreffende dit domein en in verband met Afghanistan had kunnen worden gesteld.

Dat verzoeker in ieder geval documenten indiende betreffende zijn activiteit in de taekwondoclub en die zijn aanwezigheid in het district Khwaja Umari tijdens deze laatste jaren aantonen."

Betreffende zijn reisweg, werpt verzoeker op:

"Dat verzoeker erkent dat hij steden langs dewelke hij passeerde vergeten heeft.

Dat hij plaatsen die op hem bijzonder een indruk maakten, zoals Téhéran of Zabul, kon opnoemen.

Dat de informatie die hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken kon geven echter vollediger waren.

Dat verzoeker nogmaals eraan herinnert dat hij aan ernstige psychologische problemen lijdt die geheugenproblemen als gevolg hebben, des te meer dat tussen zijn twee verhoren bijna twee jaar verstreken zijn.

Dat tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij de datum waarop hij zijn land heeft verlaten in de tijd niet kon situeren.

Dat hij nochtans heeft aangeduid dat het in 2015 was, en dat het na het feest van de Aïd moest zijn, hetzij na de derde week van september.

Dat dit overeenstemt met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien hij daar meldde dat hij op 05 oktober 2015 was vertrokken.

Dat verzoeker, gezien zijn geheugen- en concentratie Problemen, een bevredigend antwoord heeft gegeven."

Inzake zijn Facebookprofiel, doet verzoeker gelden:

"Dat verzoeker erkent dat hij op zijn account veel vrienden heeft, maar dat hij ze niet allemaal kent.

Dat hij zeer actief is op de sociale netwerken en graag door de mensen wordt opgevolgd.

Dat hij soms vriendenaanvragen aanvaard, zonder zelfs de persoon te kennen.

Dat men zo op een life video die op zijn account is gepubliceerd kan zien dat meer dan 500 personen deze video "liken".

Dat vastgesteld dient te worden dat een facebook account dat geenszins de werkelijkheid weerspiegelt en kan worden gemanipuleerd, geen betrouwbare bron van informatie kan zijn om het vluchtelingenstatuut te weigeren."

Over zijn kennis over het werk van zijn overleden broer, geeft verzoeker aan:

"Dat verzoeker eraan herinnert dat hij thans 22 jaar oud is.

Dat hij 18 à 19 jaar oud was toen zijn broer is overleden.

Dat toen zijn broer voor de politie werkte, verzoeker dus jonger was en door de détails van het werk van zijn broer niet was geïnteresseerd.

Dat deze laatste er in ieder geval met hem niet openlijk over sprak.

Dat hij echter kon verklaren, in tegenstelling tot de stelling van tegenpartij, dat zijn broer drie of vier jaar geleden op de politieacademie begon te studeren (p. 20 van het gehoorverslag).

Dat hij zo de duur van deze training kon melden.

Dat het feit dat hij de naam van zijn overste niet kent, welke rang hij had en op welke basissen hij verbleef, noch bij welke divisie hij hoorde op zich niet bijzonder opmerkelijk is.

Dat hetzelfde geldt voor de informatie aangaande de plaats van zijn training, wie hem trainde of wat hij leerde.

Dat deze informatie inderdaad zodanig gedetailleerd en precies zijn dat een persoon die niets met deze trainingen en dit werk te maken heeft deze onmogelijk kan kennen, des te meer wanneer deze persoon niet lang naar school is geweest en helemaal geen interesse heeft voor de zaken van de regering."

Betreffende zijn vader, betoogt verzoeker:

"Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verwijt voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben gesproken over het feit dat zijn vader voor het leger werkte en dat hij werd vermoord.

Dat hem in feite geen enkele vraag betreffende zijn vader werd gesteld.

Dat gezien men hem had gezegd dat hij het kort moest houden, verzoeker niet ingegaan is op de details van zijn verleden, maar het belangrijkste aan het licht bracht, hetzij dat zijn vader met taliban problemen had ondervonden.

Dat hem wordt verweten eerst te hebben gemeld dat zijn vader door de taliban werd ontvoerd en vervolgens dat hij zich steeds thuis bevond, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat hij werd vermoord. Dat verzoeker ontkent voor de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat zijn vader zich thuis bevond.

Dat in de vragenlijst van de DV, duidelijk wordt vermeld dat zijn vader ongeveer 1 jaar tevoren met de taliban problemen had ondervonden (p.5).

Dat verzoeker zich voor de rest niet meer van de exacte bewoordingen herinnert die hij tijdens zijn verhoor voor de DV gebruikte.

Dat hij thans zeker is dat zij vader wel degelijk door de taliban werd vermoord."

Vervolgens gaat verzoeker in op de aan hem verweten tegenstrijdigheden. Hij doet in dit kader gelden:

"Overwegende dat tegenpartij daarenboven noteert dat verzoeker aanduidde dat hij problemen had ondervonden omdat de taliban jongeren rekruteerden terwijl hij het voor de Dienst Vreemdelingenzaken over een gevecht tussen twee jongens in de taekwondoclub had en het over het feit dat de man die hem had aangevallen de vader van een van hen was.

Dat verzoeker hier geen enkele tegenstrijdigheid ziet voor zover hij nooit ontkende dat deze vader van de taliban deel kon uitmaken.

Dat de vrezes van verzoeker ten opzichte van de taliban enerzijds te wijten zijn aan het feit dat zij jongeren rekruteerden en anderzijds dat de vechtpartij in zijn club plaatsvond.

Dat deze twee redenen voor bezorgdheid verbonden zijn.

Dat tegenpartij aangaande deze vechtpartij aan verzoeker verwijt deze in de tijd niet te kunnen situeren terwijl hij duidelijk verklaarde dat dit ongeveer 10 dagen voor zijn vertrek gebeurde.

Dat tegenpartij duidelijk van verzoeker niet kan verwachten dat hij de juiste dag en maand van de gebeurtenissen kan opgeven, maar men stelt gemakkelijk vast dat hij deze ten opzichte van andere markante feiten kan situeren.

Dat tegenpartij anderzijds niet mag stellen dat verzoeker niet heeft gesproken over de vader van één van zijn leerlingen die aan de oorsprong van de vechtpartij zou zijn terwijl tijdens zijn verhoor erover gewag heeft gemaakt (p. 26 van het gehoorverslag).

Dat wat de datum waarop de taliban zich naar zijn woonplaats begaven, verzoeker ontkent voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 dagen te hebben gesproken, en duidelijk stelt dat zij ongeveer 7 à 10 dagen na zijn aanranding langskwamen.

Dat het ook niet anders kan gezien verzoeker al uit het ziekenhuis was teruggekomen toen de taliban langskwamen, en dat hij 7 à 9 dagen gehospitaliseerd werd.

Dat het maar om een vertalingsfout kan gaan."

Verzoeker verwijt verweerder vervolgens dat de situatie in Afghanistan niet werd onderzocht. Vervolgens geeft hij een uiteenzetting omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt hij:

"Dat het centrum en in het bijzonder de provincie Ghazni, waarvan verzoeker afkomstig is de tweede streek is waar het meeste burgerslachtoffers gevallen zijn.

Dat de Afghaanse regering volgens OSAR niet in staat is om de burgerbevolking tegen de aanvallen en aanslagen te verdedigen.

Dat verzoeker van een risicogroep deel uitmaakt voor zover hij ervan verdacht werd met de regering samen te werken, gezien zijn broer voor de politie werkte en dat zijn vader bij het leger had gewerkt.

Dat tegenpartij hieromtrent hun familieband en de functies die zij vervulden in twijfel trekt om reden dat de beroepskaarten die verzoeker indiende slechts kopieën waren.

Dat verzoeker zal trachten documenten in te dienen die het argument van tegenpartij betwisten.

Dat, wat er ook van zij, vanaf het moment dat de nationaliteit van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken, en zelfs als de verklaringen van verzoeker op bepaalde punten onvolledig blijken om reden van zijn geheugenproblemen, zijn jonge leeftijd en zijn laag opleidingsniveau, dient tegenpartij de situatie in AFGHANISTAN te onderzoeken, evenals de risico's die een terugkeer in hoofde van verzoeker als gevolg kan hebben.

Dat vastgesteld dient te worden dat de analyse van de situatie van verzoeker ten opzichte van de subsidiaire bescherming onbestaand is.

Dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing volkomen gerechtvaardigd is."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt hij om de bestreden beslissing te

vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-4).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 26 maart 2019 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Verzoeker wenst bijkomende informatie voor te leggen, met name dat hij zelf ook voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt. Hij sprak hierover eerder niet de waarheid omdat hij verkeerd advies gekregen had en niet naar Afghanistan gerepatrieerd wilde worden.

Verzoeker volgde eerste tien jaar onderwijs en volgde daarna een politieopleiding. Ter staving legt hij een diploma van de school Shams Jallaludin, een diploma van de politieacademie, een tewerkstellingsattest en een certificaat van een bijkomende politieopleiding neer. Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting omtrent zijn opleidingen en zijn loopbaan voor de politie in Mazar-e-Sherif. Verzoeker legt ook foto's neer ter staving van zijn werk als politieagent. Verzoeker ging tijdens de periode van de laatste jaren waarin hij als agent werkte slechts één keer terug naar huis, tijdens een maand verlof. Gedurende deze maand huwde hij en kort na zijn huwelijk overleed zijn broer. Verzoeker staat dit met zijn huwelijksakte. Zijn broer werkte ook bij de politie. Dit staat verzoeker met foto's. Zijn broer werd gedood en met een konvooi naar zijn huis gebracht kort voor het einde van zijn verlof. Daardoor wisten de taliban dat hij voor de overheid werkte en kwamen zijn verzoeker zoeken. Omwille van de dood van zijn broer, bleef verzoeker langer weg van zijn werk. Hij hoorde van zijn collega's dat hij na 15 dagen ongewettigde afwezigheid werd ontslagen.

Verzoeker verzweeg zijn werkzaamheden bij het CGVS omdat hij verschillende verhalen hoorde van personen die dezelfde werkzaamheden hadden en die werden gerepatrieerd. Verzoeker was nog jong en beïnvloedbaar en volgde het advies dat hij kreeg. Enkele maanden na de bestreden beslissing en na intensief overleg met zijn leerkracht en zijn advocaat, besloot hij om toch de waarheid te vertellen.

Verzoeker stelt dat hij als politieagent uit Afghanistan in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij wijst op informatie waaruit blijkt dat politieagenten in Afghanistan een risicoprofiel vertonen.

Verzoeker herhaalt afkomstig te zijn uit het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. Hij wijst op informatie waaruit blijkt dat de taliban daar erg aanwezig zijn. Verzoeker komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker legt ter staving van zijn identiteit zijn taskara, de taskara van zijn vader en zijn schooldiploma neer.

Dat hij zijn opleiding en werk bij de politie verzweeg had een grote invloed op zijn herkomstcheck. Gezien hij de laatste jaren niet in het district Khwaja Umari woonde, is het logisch dat hij geen informatie kon geven over recente gebeurtenissen in het district. Hij verbleef toen in Mazar-e-Sherif en was dus niet op de hoogte van de gebeurtenissen in Khwaja Umari. Van zijn geboorte tot de start van zijn politieopleiding verbleef verzoeker er wel. Door zijn psychologische problemen en gelet op de traumatische gebeurtenissen, is het voor verzoeker echter heel moeilijk om te spreken over zijn vroegere leven in Afghanistan, om zich alles te herinneren en om zich te concentreren tijdens gesprekken. Verzoeker legt ter staving hiervan een psychologisch attest neer. Deze psychologische problemen moeten volgens verzoeker mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag aangezien ze mee hebben bepaald dat hij over bepaalde aspecten van zijn verleden niet altijd in detail kon vertellen. Verzoeker wijst in deze op hetgeen UNHCR stelt.

Het medisch attest stelt ook duidelijk dat de gebeurtenissen in Afghanistan aan de oorzaak liggen van het trauma van verzoeker. De link tussen zijn psychologische toestand en zijn vrees voor vervolging of ernstige schade is dus duidelijk en moet worden onderzocht.

Ook de impact van zijn psychologische problemen op zijn capaciteit om spontaan en gedetailleerd te vertellen is duidelijk.

Verzoeker wijst nog op een aantal arresten die de Raad in het verleden velde. Hij herhaalt dat de medische attesten en zijn psychische problemen duidelijk verklaren waarom hij op verschillende vragen

met betrekking tot zijn vroegere leven in Afghanistan, gebeurtenissen in zijn regio en zijn vluchtverhaal geen duidelijk antwoord kon geven. Als onderdeel van de medewerkingsplicht moet er rekening worden gehouden met de psychologische problemen en het kwetsbare profiel van verzoeker.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota de kopieën van een diploma, van een aantal documenten inzake zijn opleiding en werk bij de politie, van zijn rijbewijs, van foto's van verzoeker, van een huwelijksakte, van foto's van verzoekers broer, van de taskara's van verzoeker en diens vader en van een medisch attest. Hij kondigt aan de originelen ter terechtzitting te zullen neerleggen.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoeker doet in het kader van onderhavige beroepsprocedure gelden dat hij sedert zijn aankomst in België psychologisch wordt opgevolgd, dat hij belangrijke psychische problemen kent, dat deze problemen zijn geheugen- en concentratievermogen beïnvloed(en) en dat hij daarom een aantal gebrekkige verklaringen aflegde. Tevens stelt hij dat zijn psychische problemen te wijten zijn aan de gebeurtenissen in Afghanistan.

Dat verzoeker met dermate ernstige psychische problemen zou kampen of zou hebben gekampt dat deze hem ertoe verhinderden om gedurende de loop van zijn verzoek om internationale bescherming en het gehoor bij het CGVS volwaardige verklaringen af te leggen, kan echter niet worden aangenomen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit de neergelegde attesten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief en bijgebracht door middel van een aanvullende nota, blijkt dat verzoeker niet reeds sedert zijn aankomst in België of kort daarna werd opgevolgd doch wel slechts sedert oktober 2017, hetzij bijna twee jaar na aankomst in België en nadat hij werd opgeroepen voor zijn gehoor bij het CGVS. Verder blijkt uit deze attesten dat verzoeker sedertdien en tot eind maart 2018 weliswaar een aantal keren een psycholoog bezocht doch blijkt hieruit niet dat deze behandeling zich nadien nog verderzette. De neergelegde attesten werden bovendien opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Zij zijn gebaseerd op zeven gesprekken tussen deze psycholoog en verzoeker. De psycholoog baseert zich bij het opstellen van het attest en bij het vermelden van de symptomen daarbij duidelijk en uitdrukkelijk op hetgeen verzoeker ten overstaan van deze psycholoog heeft verklaard of gerapporteerd. Verder blijft het attest algemeen en gaat het niet in op de graad waarin of wijze waarop verzoekers problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op zijn vermogen om volwaardige verklaringen af te leggen tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakte één van hen er melding van dat in het kader van dit gehoor van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoekers advocaat bleek ten tijde van het gehoor zelfs geen weet te hebben van verzoekers voorgehouden problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Daarenboven werd aan verzoeker gevraagd: *"Over uw problemen, bent u in staat om het interview te doen?"*, waarop hij eenduidig aangaf: *"Ja, ik ben ok"*. Vervolgens werd aan verzoeker aangegeven dat hij een pauze kon vragen wanneer hij dit wenste (*ibid.*, p.3). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen in hoofdte van verzoeker worden afgeleid. Verzoeker formuleerde op het einde van het gehoor wanneer daartoe de kans werd geboden bovendien geen bijkomende opmerkingen. Ook zijn advocaat gaf aan niets te willen toevoegen (*ibid.*, p.32). Daarenboven beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van een aantal algemeenheden, zonder *in concreto* uit te werken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn beweerdte problemen zijn verklaringen ook daadwerkelijk zouden hebben beïnvloed. Evenmin duidt hij concreet hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoeker daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten inzake zijn psychische problemen en het andere neergelegde medische attest, dat is opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en dat attesteert dat verzoeker een aantal littekens draagt, zouden volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde feiten en vrees, kan verder worden opgemerkt dat zulke medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de

verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Te dezen blijkt overigens dat het medische attest inzake verzoekers fysieke letsels slechts aangeeft welke feiten volgens verzoeker de oorzaak voor deze letsels vormden, zonder zich hierover of over een mogelijk causaal verband tussen bepaalde feiten en de letsels uit te spreken. De attesten van de psycholoog lijken dan weer in het midden te laten welke de precieze oorzaak of oorzaken voor verzoekers problemen zijn, waar deze worden toegeschreven aan ondergane trauma's of stressfactoren en aan een combinatie van ondergane tragedies, een moeilijke reisweg en onzekerheid ten gevolge van verzoekers verblijfssituatie.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat zijn medische problemen of een eventueel gebrek aan medische zorgen op zich enig verband zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zouden kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.2. Verzoeker vestigt daarnaast de aandacht op het tijdsverloop sedert zijn aankomst in België en tussen deze aankomst en het gehoor bij het CGVS. Verzoeker toont echter op generlei wijze concreet aan dat, waar of op welke wijze dit tijdsverloop van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen. Evenmin spitst hij zijn algemene opmerking toe op de bestreden motivering en beslissing.

Het tijdsverloop sedert de feiten kan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hoe dan ook niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die onmiddellijk betrekking hebben op zijn leefomgeving en die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In dit kader mocht worden verwacht dat verzoeker zou kunnen antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen over zijn land en regio van herkomst, over zijn familieleden en over zijn netwerk. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij verder geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn ook deze gebeurtenissen op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

4.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, (initieel) afkomstig van Hamza in het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. Hij zou zijn land van herkomst naar aanleiding van problemen hebben verlaten en omwille van een aantal factoren niet kunnen terugkeren naar zijn land.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielerelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere

verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt ondermijnd doordat hij zich ter staving van zijn identiteit bediende en bedient van bijzonder dubieuze documenten. Waar in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat aan de taskara die verzoeker ten overstaan van het CGVS neerlegde ingevolge verzoekers gebrekkige verklaringen over dit stuk, de bijzonder goed bewaarde staat van dit nochtans oude document en de discrepantie tussen de datum van uitgifte en de datum van afstempeling van dit document niet de minste authenticiteitswaarde kan worden gehecht (administratief dossier, map 'documenten') en verzoeker in het verzoekschrift desalniettemin bleef volharden in de authenticiteit van zijn eerder neergelegde taskara, blijkt immers dat verzoeker door middel van een aanvullende nota eenvoudigweg een kopie neerlegt van een andere, in dezelfde periode uitgereikte taskara. Verzoeker verstrekt hierbij niet de minste duiding. Bovendien brengt hij de nieuwe taskara, hoewel hij aankondigde ter terechtzitting het origineel te zullen neerleggen, slechts bij in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Dat verzoeker zich na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin zijn eerste taskara niet-authentiek werd bevonden en hoewel hij initieel volhield dat dit stuk toch authentiek zou zijn bedient van een kopie van een tweede, verschillende, nochtans in dezelfde periode uitgereikte taskara en hierover geen nadere uitleg verstrekt, doet kennelijk afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden en maakt dat aan geen van beide neergelegde taskara's nog enige bewijswaarde kan worden gehecht.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder manifest ondermijnd door zijn frappant tegenstrijdige verklaringen, ook voor de Raad, over zijn vermeende gebrek aan scholing. Bij de DVZ gaf verzoeker aan geen of enkel informeel onderwijs te hebben gevolgd doch geen analfabeet te zijn (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS beweerde verzoeker dat hij naar school ging tot de zevende klas in de school Jalaludin-e-Roshan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11). In het verzoekschrift stelt verzoeker ter verklaring van een aantal in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat hij nog zeer jong was toen hij de school verliet en zelfs niet kan lezen of schrijven. In zijn aanvullende nota beweert verzoeker dan weer dat hij 10 jaar onderwijs volgde in de voormelde school, daarna nog een politieopleiding volgde en ook nadien nog extra opleidingen en seminars volgde.

Ook over zijn beweerde herkomst, profiel en levensloop legde en legt verzoeker klaarblijkelijk leugenachtige en ongeloofwaardige verklaringen af. Eerder gedurende zijn procedure hield verzoeker voor dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Hamza verbleef en er een taekwondoclub uitbaatte. Hij hield aan deze verklaringen bovendien vast in het verzoekschrift en na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin deze vermeende levensloop reeds ongeloofwaardig werd bevonden. In zijn aanvullende nota beweert verzoeker echter plots dat hij voormeld dorp reeds jarenlang zou hebben verlaten, dat hij eigenlijk in Mazar-e-Sherif verbleef, dat hij aldaar als politieagent werkte en dat hij op grond van dit profiel in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker geeft ter verklaring van het feit dat hij dit eerder zou hebben verzwegen echter geen dienstige uitleg. Ten onrechte tracht hij de verantwoordelijkheid voor zijn manifest leugenachtige verklaringen immers volledig bij (het advies van) derden te leggen. Verzoeker is een volwassen man. Op hem rust, als verzoeker om internationale bescherming, de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd reeds bij de DVZ, bij het invullen van de vragenlijst, gewezen op deze op hem rustende verplichting. Er werd hem meegedeeld dat hij steeds de waarheid moest vertellen en er werd duidelijk gemaakt dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn aanvraag zou worden verworpen. Tevens werd daarbij uitdrukkelijk aangegeven dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden, of anders voor te stellen. Eveneens werd hij erop

gewezen dat hij geen documenten mocht achterhouden en alle stukken in zijn bezit moest voorleggen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Bij het CGVS werd de op hem rustende medewerkingsplicht opnieuw aan verzoeker verduidelijkt en benadrukt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Desalniettemin volhardde verzoeker erin dat hij een taekwondoclub uitbaatte in Hamza. Zelfs nadat verzoeker ermee werd geconfronteerd dat zijn voorgehouden herkomst, profiel, reisweg en relaas geen geloof kon worden gehecht en nadat hem expliciet de kans werd geboden om alsnog te waarheid te vertellen, persisteerde verzoeker in het afleggen van verklaringen die blijkens hetgeen hij heden aangeeft leugenachtig zijn (*ibid.*, p.31). Zelfs in het onderhavige verzoekschrift hield verzoeker vast aan zijn initiële verklaringen. Bijgevolg is het niet ernstig om nadien, door middel van een aanvullende nota, dit zonder enige dienstige verklaring, plots voor te houden dat verzoeker in wezen een geheel ander profiel en een andere verblijfplaats had in Afghanistan.

De Raad acht het in dit kader overigens bijzonder frappant dat verzoeker, zoals blijkt uit hetgeen hij zelf benadrukt in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota, ter staving van beide versies van zijn verklaringen over zijn herkomst, profiel en levensloop documenten heeft neergelegd.

Verzoeker legde bovendien ook over de beroepsactiviteiten van zowel zijn vader als zijn broer manifest ongeloofwaardige verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U beweerde dat uw broer aangesloten was bij de politie, echter konden uw verklaringen hierover niet overtuigen (CGVS, p. 19). Zo werd u gevraagd om iets te vertellen over uw broers job, waarop u niets anders aangaf dan: “Mijn broer werkte voor de politie”. U werd gevraagd naar verdere informatie, maar geraakte nooit verder dan algemene en vage stellingen. U werd meermaals gevraagd naar verdere informatie, maar gaf aan eigenlijk niet veel te weten: “hij gaf me niet veel info, hij vertelde me niet over zijn job”. U werd gevraagd wat u dan wel zou weten, waarop u niets anders kon aangeven dan “hij werkte voor de politie en zijn uniform werd veranderd, eerst politie van public order”, hetgeen bijzonder vaag is. Dat u hierover eigenlijk niets meer zou kunnen vertellen is eigenlijk niet ernstig. U wist niet sinds wanneer exact uw broer bij de politie was, had geen idee wanneer hij zijn training startte, waar exact hij zijn training kreeg, welke rang hij had, wie zijn overste was, op welke basissen hij verbleef noch bij welke divisie hij hoorde. U had geen idee wat ANCOP zou betekenen, nochtans zichtbaar op deze documenten. U legde evenwel twee originele certificaten van zijn training neer, al wist u niet waar hij die training kreeg, wanneer hij afstudeerde, wie hem trainde of zelfs wat hij leerde. Dat u dan ook nog eens zou verklaren niet eens deze certificaten te hebben doorgenomen ondermijnt de waarde ervan dan ook ernstig. De verschoning dat uw broer toch niet meer leeft en u dus niet weet waarom u het nog zou moeten lezen, is eigenlijk niet serieus. U legde daarnaast ook twee kopieën van kaarten van uw broer neer, al kunnen dergelijke kopieën altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk waardoor hun authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. In ieder geval, dat u ook niet eens op de hoogte leek van de inhoud ervan, ondermijnt de authenticiteit ervan enkel verder (CGVS, p. 21-23).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat hij beweert, blijkt uit zijn voormelde verklaringen duidelijk dat hij niet kon preciseren wanneer zijn broer exact toetrad tot de politie en hoelang diens training duurde. Dat verzoeker niet geïnteresseerd was in de details van het werk van zijn broer en geen interesse had in het werk van de regering, kan gelet op de uiteindelijke beweringen van verzoeker in onderhavige procedure, met name dat hijzelf net als zijn broer ook in Mazar-e-Sherif zou zijn opgeleid tot politieagent en als politieagent zou hebben gewerkt, verder bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker legde tevens vage en ongeloofwaardige verklaringen af over het beroep van zijn vader. Hij laat de bestreden beslissing in deze volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder beweerde u ook dat uw vader aangesloten was bij het leger, al konden ook deze verklaringen niet overtuigen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor nooit zou hebben vermeld dat uw vader aangesloten was bij het leger en u ook mede hierdoor problemen kende (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). U gewezen op dit frappante hiaat, gaf u enkel weinig afdoend aan dat u het kort moest houden tijdens het gehoor met de DVZ (CGVS, p. 25). Wat er ook van zij, u legde ter staving van uw vaders werk slechts een kopie neer van zijn ‘military services’ kaart en kan aan dergelijke kopieën geen bewijswaarde worden toegekend. Dat u evenmin op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze kaart, ondermijnt de authenticiteit ervan enkel verder. Dat u daarbovenop zou verklaren dat u eigenlijk helemaal niets zou weten van uw vader werk, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook compleet (CGVS, p. 26).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gelden.

Mede gelet op het voorgaande, maakt verzoeker ook het beweerde overlijden van zijn vader niet aannemelijk. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing namelijk terecht gesteld:

"In ieder geval, gevraagd naar de problemen die u zou hebben gekend, merkte u op dat zowel uw vader als uw broer door de taliban om het leven werden gebracht. Vreemd genoeg had u tijdens het gehoor bij de DVZ niet eens laten vallen dat uw vader werd vermoord (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat meer is, u had toen enkel vermeld dat uw vader verdwenen was, nadat u eerst had opgegeven dat hij nog steeds thuis zou wonen (Verklaring DVZ). U werd gewezen op deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, maar ontkende."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het feit dat zijn vader ingevolge diens activiteiten voor het leger door de taliban zou zijn vermoord hierin niet zou hebben vermeld doch integendeel slechts zou hebben aangegeven dat deze was verdwenen. Met de loutere herhaalde ontkennen van zijn verklaring voor de DVZ dat zijn vader nog thuis was, doet verzoeker aan deze verklaring verder hoegenaamd geen afbreuk.

Verzoeker blijft heden bovendien volhouden dat hij initieel afkomstig zou zijn van het dorp Hamza. Aan deze vermeende herkomst kan echter niet het minste geloof worden gehecht. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Zo bleek uw kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit Khwaja Umari en werd gevraagd naar mogelijke andere benamingen voor uw district. U beweerde echter dat uw district al lang deze naam zou dragen en meende zelfs dat uw district nooit een andere naam zou hebben gehad. Op de vraag bij welk district uw eigenste district vroeger zou hebben gehoord, moest u verder het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Khwaja Umari bestaat echter pas sinds 2005, nadat het afscheurde van Bahrami Shahid. U beweerde verder foutief dat het districtscenter in Tormai zou liggen, terwijl het eigenlijk gewoon het dorp Khwaja Umari blijkt te zijn (CGVS, p. 7). In ieder geval, u werd gepolst naar de districten die aan het uwe zouden grenzen, waarop u er slechts één correct kon benoemen, namelijk Ghazni-stad. U beweerde verder foutief dat Andar, Nawur en Qarabagh aan uw district grenzen en bleek te zijn vergeten dat onder meer Rashidan, Khogyani (Wali Muhammadi Shahid) en Zana Khan aan uw district grenzen. U beweerde verder correct dat de provincie Wardak aan uw eigen district zou grenzen, maar gepolst naar welk district dat dan wel zou zijn, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven. Wat er ook van zij, u werd verder algemeen gevraagd naar andere districten in uw eigenste provincie, ongeacht hun ligging, en slaagde er slechts in om er acht van de negentien correct te benoemen. Gevraagd naar de districtscentra van de districten die u dan wel kon benoemen bleek u hier echter niet van op de hoogte te zijn. U had zelfs geen idee wat Zana Khan of Wali Muhammadi Shahid zouden zijn, nochtans aangrenzende districten. U werd verder gevraagd naar de provincies die zouden grenzen aan Ghazni waarop u er amper vijf correct kon benoemen, foutief beweerde dat Khost aan Ghazni grensde en Logar, Bamiyan en Uruzgan zelfs helemaal vergat (CGVS, p. 7-9). U slaagde er verder niet in om meer dan één school in uw ganse district te benoemen (CGVS, p. 11) en wanneer u werd gepolst naar wanneer de schoolvakantie in uw regio zou vallen bleek u zich hier niet van bewust. U had er zelfs geen weet van wanneer de zomer- of wintermaanden vielen (CGVS, p. 12). Een dergelijke beperkte geografische valt geenszins te rijmen met uw bewering uw ganse leven in de regio te hebben gewoond."

Verder bleek u ook weinig op de hoogte van prominenten en belangrijke gebeurtenissen uit uw regio. Zo bleek u nog, zij het bij benadering, correct te kunnen situeren wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan zouden zijn geweest, echter wanneer gevraagd waar de mensen in uw district gingen stemmen kon u niets anders aangeven dan "in scholen en moskeeën", zonder dat u deze bij naam kon noemen. U kon verder geen politieke partijen benoemen en behalve ene "Darwesh" geen enkele politieke leiders uit de provincie Ghazni bij naam noemen (CGVS, p. 15). U kon verder correct het huidige districtshoofd en de provinciegouverneur bij naam noemen, al leek u wel niet te weten sinds wanneer deze aan de macht waren, noch wist u waarom zij van positie wisselden. Zo ook kon u nog voormalige provinciegouverneurs bij naam noemen, echter gevraagd naar verdere informatie omtrent deze persoon kon u hier helemaal niets over vertellen. Dat u deze dan wel bij naam zou kennen, doch het u telkens aan verdere informatie zou ontbreken wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Dat zo'n kennis zelden volledig kan zijn bleek ook uit uw verdere verklaringen. Zo ook wist u wie de

burgemeester van Ghazni was, doch wist u niet sinds wanneer, noch kon u hier één iets over vertellen (CGVS, p. 16-17). U werd tenslotte gevraagd naar de leider van de Taliban in Ghazni, waarop u aangaf dit niet te weten. U vernoemde ene Ubis, maar leek over hem niets anders te kunnen vertellen dan: "Hij is gevaarlijk. Ik weet het niet. Maar hij doodde velen". U had verder geen weet van de aanwezigheid van Daesh in de provincie Ghazni, noch kon u recente incidenten voor uw vertrek vernoemen. Zo haalde u enkel een aanslag op Mohammad Hadi aan, maar kon u voor de rest niets anders vermelden dan: "elke dag wordt er gevochten". Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn en slechts uiterst oppervlakkige kennis leek te bezitten is opmerkelijk en doet bovenal vermoeden dat u uw beweerde regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. De kennis die u dan wel lijkt te bezitten bleek dan weer bijzonder oppervlakkig en wijst dan ook op een zeker ingestudeerd karakter ervan."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Op zijn verklaarde psychische problemen werd reeds hoger in gegaan. Waar hij verwijst naar zijn vermeende lage scholingsgraad, kan worden herhaald dat hij hierover blijkens het voorgaande frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat aan zijn vermeende lage scholingsgraad, onder meer ten gevolge van zijn uiteindelijke gezegden, niet het minste geloof kan worden gehecht. Ook verzoekers profiel, beroepsactiviteiten en beweerde recente herkomst van Mazar-e-Sherif kunnen, nu hij hierover ook uitermate uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd en voor de kennelijke tegenstrijdigheden in zijn gezegden geen dienstige uitleg verstrekke, geen verklaring bieden voor zijn verregaande onwetendheid. Voorts mocht van verzoeker, gelet op de voorgehouden beroepsactiviteiten van zijn vader bij het leger en van zijn broer bij de politie en in acht genomen dat hij uiteindelijk beweerde dat ook hijzelf actief was als politieagent en desalniettemin voor enige tijd zou zijn teruggekeerd naar deze regio, weldegelijk worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van de belangrijke figuren en gebeurtenissen in zijn voorgehouden regio van herkomst.

Ook in dit kader gaf verzoeker bij het CGVS overigens reeds duidelijk blijk van een kennelijk bedrieglijke houding en van een apert gebrek aan medewerking. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Het CGVS wenst in deze nog toe te voegen dat u voorafgaand aan het gehoor betrapte werd met een handgeschreven stratenplan van de stad Ghazni naar uw dorp, met een aantal courante oriëntatiepunten vermeld. De verschoning al was u van plan dit stratenplan later nog neer te leggen kan allesbehalve overtuigen. U deed er immers alles aan dit ten aanzien van het CGVS verborgen te houden (CGVS, p. 2). Dat u een dergelijk spiekbrieftje zou gebruiken is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en sterkt bovenstaande vermoedens."

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u niemand te kennen in Kabul of andere grote steden in Afghanistan (CGVS, p. 10, 29), echter blijkt uit uw profiel op FB dat u een groot aantal kennissen, vrienden en/of familie in (onder andere) Kabul lijkt te hebben. U werd gewezen op een aantal van uw vrienden, die allen een link hebben met Kabul, waarop u niets meer zou verklaren dan dat u hen niet kent (CGVS, p. 30-31). Zo ook beweerde u een zekere "Princess Kaba" niet te kennen. Het is dan ook uiterst bevreemdend vast te stellen dat u, net als haar, meermaals en bijzonder frequent blijkt te converseren via FB. De verschoning al zou u dit enkel doen om 'comments' terug te krijgen kan hoe dan ook niet overtuigen. Het is immers niet duidelijk waarom deze persoon zelfs zou vermelden dat zij u zou missen, mocht u haar daadwerkelijk niet kennen. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u deze persoon wel degelijk beter kent dan u wenst te laten uitschijnen en zij meer dan waarschijnlijk familie van u zou zijn. Dat u ten aanzien van de DVZ niet vermeldde een zus te hebben, doch ten aanzien van het CGVS plots wel een zus leek te hebben, doet dan ook vermoeden dat u liever geen zicht wenst te geven op uw familiale situatie (CGVS, p. 6). Dient nog te worden vermeld dat op uw profiel eveneens een foto werd teruggevonden waarop een nummerplaat zichtbaar is en duidelijk de letters KBL, voor de stad Kabul, waar te nemen zijn (CGVS, p. 30-32). Het lijkt er dan ook op dat u zowel direct als indirect een sterkere band hebt met de stad Kabul dan u wenst mee te delen. U werd meermaals gewezen op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, maar bleef desondanks volharden."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststelling inzake zijn zus laat hij ongemoeid. Verder is het niet ernstig van verzoeker om, geconfronteerd met de voormelde vaststellingen, eenvoudigweg en vaagweg te poneren dat hij de personen op zijn Facebook niet allemaal kent en dat Facebook kan worden gemanipuleerd en de waarheid niet weerspiegelt. Dat verzoeker dermate veel contacten zou hebben in Kabul, is indien hij met deze stad en de betreffende personen geen enkele band zou hebben in het geheel niet aannemelijk.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog op fundamentele wijze verder ondermijnd en zijn aperte gebrek aan medewerking wordt andermaal benadrukt doordat hij eerder kennelijk leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, een fictief aan zijn vermeende beroepsactiviteiten verbonden asielrelaas heeft ten berde gebracht en ook in dit kader en zonder daarvoor een dienstige uitleg te verschaffen uiteenlopende verklaringen aflegt in de loop van onderhavige beroepsprocedure. Eerder maakte verzoeker gewag van feiten die plaatsvonden in zijn taekwondostudio en hieraan verbonden problemen met de taliban. In de bestreden beslissing wordt dit relaas ongeloofwaardig bevonden. In het verzoekschrift trachtte verzoeker de motieven dienaangaande nog te weerleggen en hield hij aldus vol dat dit relaas weldegelijk plaatsvond. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker echter dat hij zijn dorp reeds jarenlang verliet en eigenlijk als politieagent werkzaam was. Hiermee erkent hij dat voormeld relaas gelogen was.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat.

Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in Afghanistan (onder meer de veiligheidssituatie aldaar en de situatie voor politieagenten) en zijn hieraan gekoppelde betoog verder niet dienstig en kan verzoeker hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoeker benevens de reeds hoger besproken informatie en stukken neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en neergelegd door middel van een aanvullende nota, zijn niet van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De overige, reeds aan het CGVS overgemaakte stukken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker voor het overige niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De nieuwe documenten die verzoeker benevens de reeds hoger aangehaalde stukken bijbrengt door middel van een aanvullende nota – met name een schooldiploma, de bewijzen inzake zijn werk voor de politie, zijn rijbewijs en huwelijksakte en de taskara van zijn vader – ontberen iedere bewijswaarde. Deze stukken worden, hoewel verzoeker aankondigde de originelen te zullen neerleggen, slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Bovendien blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met stukken zoals de neergelegde documenten en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan zulke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

Aan de nieuwe foto's bij de aanvullende nota kan evenmin bewijswaarde worden gehecht. Ook deze worden slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder dient te worden opgemerkt dat foto's op zich eveneens makkelijk kunnen worden gemanipuleerd of bewerkt. Hoe dan ook bevatten de foto's slechts een momentopname, kunnen deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en vormen deze geenszins een bewijs voor werkelijke plaats waarop en de omstandigheden waarin deze zijn genomen.

4.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel, netwerk, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT